

bles, in gezelschappen. Er zijn collega's die zweren bij freelancen. Ik geloof in mensen die op dezelfde manier over theater denken, die op dezelfde manier willen werken.

Ik heb ook altijd veel vertrouwen gehad in de beleidsgroep, een overlegorgaan dat de artistieke koers van het NTG bepaalde. Dat wil niet zeggen dat ik geen kritiek had. Maar ergens was er een fundamenteel vertrouwen. Ik voelde mij een deel van een groter geheel. Als er dan een regisseur kwam met wie ik heel graag wou werken, en ik zat niet in de cast, dacht ik: "Pech, maar het is goed dat hij bij ons een regie komt doen". Ik ken de juiste achterliggende motieven niet maar ik vind het zeer jammer dat die beleidsgroep opgeheven is. Dat was ten slotte een democratische instelling, alhoewel Jef Demedts vetorecht had.

Het ensemble waar ik naar opkijk, is de Schaubühne. Dat is een hechte equipe van mensen rond Peter Stein, Luc Bondy en anderen. Dat is het resultaat van continuïteit. Daar worden ook risico's genomen, wat alleen maar in een sfeer van wederzijds vertrouwen mogelijk is. Marijnens Camera Obscura vind ik ook een goed voorbeeld van wat een ensemble kan zijn. Of dichter bij huis: Arca, waar Jappe Claes en Jos Verbist het werk van Herman Gilis en Pol Dehert proberen voort te zetten.

Ik heb het gevoel dat het NTG een goede kans gemist heeft, o.a. door de beleidsgroep op te heffen. Maar misschien is dat een cyclische beweging. Misschien was dat uitgeleefd, alhoewel ik het gevoel had dat het nog maar pas begon. Het kon veel, veel verder gaan.

Wat is er voor jou veranderd sinds de opheffing van de beleidsgroep?

Ik mis een aantal collega's. Voor een gezelschap als het NTG, dat niet echt een groot gezelschap is, zijn dat serieuze aderlatingen. Amputaties bijna. Herman Gilis die wegging, Jean-Pierre De Decker, Jos Verbist, Walter Moeremans. Het NTG heeft vers bloed nodig. Wie vitale bestanddelen kwijt geraakt is, moet dringend in vervanging voorzien, anders overleeft hij niet lang. Er moeten nieuwe grijze cellen bijgehaald worden.

Wat ik wel positief vind, is dat jonge Vlaamse regisseurs, zoals Guy Joosten en Luk Perceval, aangetrokken worden. Hopelijk is die samenwerking niet eenmalig. Continuïteit is zeer belangrijk als men echt tot een ensemble wil komen. Er moet mogelijkheid zijn tot voortgezet onderzoek.

Ik vind het vreemd dat jij binnen het gezelschap jarenlang zo weinig kansen gekregen hebt. "Gehandicapt" door je gestalte?

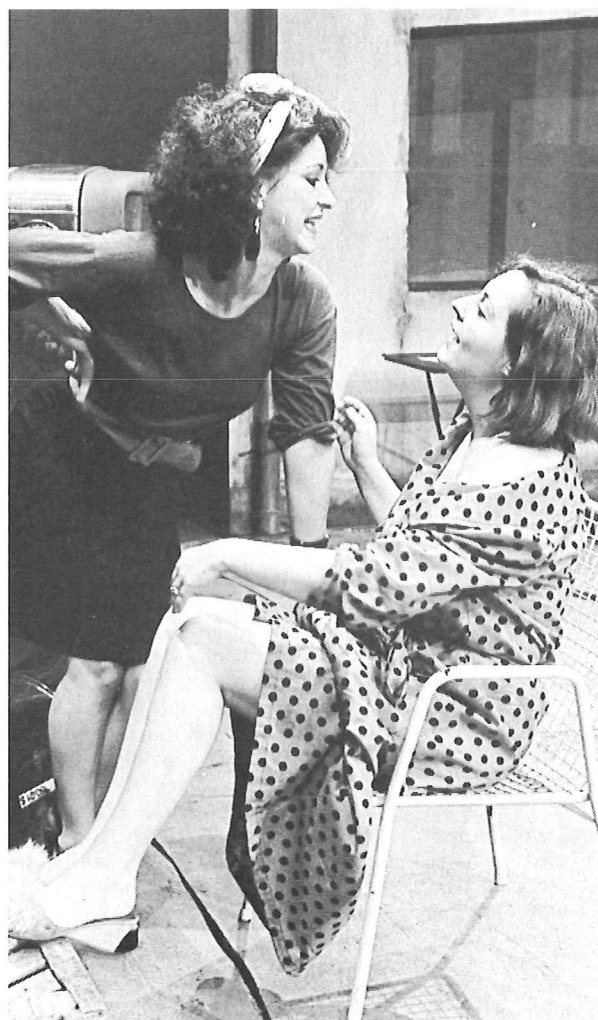
Ik heb jarenlang ingénues gespeeld. En het woord "champagne" en "bruisend" komt mij de strot uit. Maar ik was de jongste vrouw in het NTG. En er is mijn gestalte. Op een bepaald moment stond ik in de kleedkamers voor de spiegel. Het kostuum dat ik

Oom Wanja

aanhad, leek op een ander kostuum. Mijn rol leek op een andere rol. En ik dacht: "Help. Ik heb dit al eens gespeeld". Nu is dat gebeterd. Sonja uit *Oom Wanja* is een van mijn lievelingsrollen. *De reisgids*, *Station Service*, dat waren dingen die ik nog nooit gedaan had, eigenlijk. Ik heb mij in *Peter Pan* geamuseerd maar ik ben een volwassen vrouw en ik heb er behoefte aan volwassen vrouwen te spelen. Het volgende seizoen ziet er wat dat betreft wel goed uit; er is Charlotte Corday in *Marat/Sade*, Marlies in *Triptiek van het weerzien* en *Eendagswezens* van Lars Norèn in een regie van Guy Joosten. Ik kijk ernaar uit.

Hildegard De Vuyst

Station Service